

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

(f) *Schimbarea la Față
a Domnului*

„Și a strălucit fața Lui ca soarele,
iar veșmintele Lui s-au făcut albe
ca lumina” (Matei 17, 2)

Biserica noastră prăznuiește azi Schimbarea la Față a Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iată cum a avut loc minunea: La șase zile după ce a spus ucenicilor Săi: „Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere” (Mt 16, 28; Mc 9, 1), Iisus îi ia pe Petru, Iacov și Ioan, urcându-i pe un munte înalt – muntele Taborului în Galileea – ca să se roage. El îi urcă pe munte ca simbol al înălțării spirituale care, din virtute în virtute, duce la dragoste, virtute supremă care deschide calea contemplării dumnezeiești. Această înălțare era de fapt esența întregii vieți a Domnului care, fiind înveșmântat cu slăbiciunea noastră, ne-a deschis drumul către Tatăl, învățându-ne că isihia (liniștirea) este mama rugăciunii, iar rugăciunea este cea care arată către noi slava lui Dumnezeu.

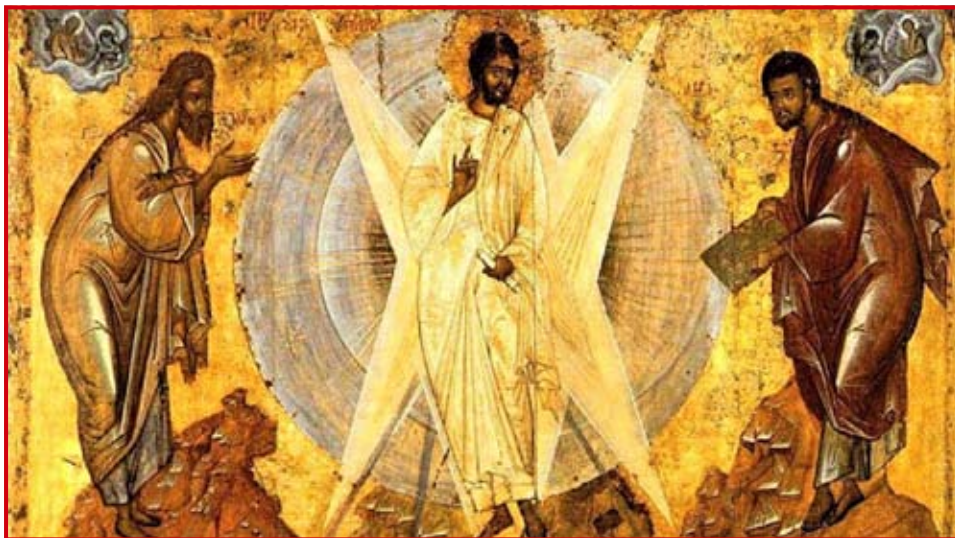
„Și pe când se ruga, deodată, fața Sa deveni o alta, Se schimbă și sclipi ca soarele, în timp ce hainele sale deveniră strălucitoare, de un alb scânteietor...” (Mc 9, 3). Ceea ce Hristos le arată Apostolilor Săi în vârful muntelui nu era o priveliște nouă, ci manifestarea strălucită în El a îndumnezeirii naturii omenești – inclusiv trupul – și a unirii Sale cu splendoarea dumnezeiască. Din natura divină a lui Hristos purced deci energiile divine care vor îndumnezei pe curatul Său trup, astfel încât ucenicii întrezăresc trupul preamărit, așa cum va arăta acesta după ce va fi îndurat chinurile Patimilor și va fi învins moartea. Hristos S-a descoperit în acea clipă sub chipul slavei Sale, anticipând biruința asupra morții, când trupul Său va deveni nestricăcios pentru vecie.

În mijlocul acestei slăvite priveliști se arată, alături de Domnul, Moise și Ilie, doi mari profeți din Vechiul Testament, reprezentând respectiv Legea și Prorocii, care îl mărturiseau ca stăpân al celor vii și al

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Sărbătoarea participării noastre la Împărăție

celor morți (Moise a murit înainte de a intra în Pământul Făgăduinței iar Ilie a fost dus într-un loc tainic fără să cunoască moartea). Și vorbeau cu El, în lumină, despre ceea ce urma să se înfăptuiască la Ierusalim, adică Patimile Sale. Moise reprezintă Legea, al cărei părinte este, iar Ilie - Prorocii. Legea și Prorocii nu aveau decât un țel: întruparea Cuvântului. Acest lucru s-a săvârșit. Hristos, Cel vestit de Proroci, a venit să plinească Legea, iar nu să o strice.

Petru, doborât de strălucirea viziunii contemplate, privește pe Iisus vorbind cu Moise și Ilie. Cuprins de dorința de a fixa clipa, el spune: „Doamne, bine este să fim noi aici”, adăugând: „Dacă voiești, voi face aici trei colibe: ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una” (Mt 17, 4). Mântuitorul îngăduise însă ucenicilor să se bucure numai de străfulgerarea unei clipe, ruptă din veacul ce va să vină.

Praznicul de astăzi este mai întâi de toate Praznicul luminii. Sfântul Grigorie Palama și alți Sfinți Părinți ai Bisericii ne spun că această lumină este lumina cea neapropiată în care locuiește Dumnezeu. Este lumina în care Se îmbracă El ca într-un veșmânt. Este lumina dragostei cerești, a slavei dumnezeiești. Iisus a avut neconținut această lumină în El Însuși, dar, din iubire pentru noi, în timpul vieții Sale pământești Mântuitorul își ascunde firea dumnezeiască sub vălul unui

trup omenesc obișnuit. La Schimbarea la Față însă, Mântuitorul a permis ascunsei Lui slave dumnezeiești să se reverse în toată strălucirea ei asupra Persoanei Sale.

Pentru asemenea motive Schimbarea la Față este considerată de creștinătate ca Praznicul luminii dumnezeiești, revărsată în mod vizibil asupra lumii noastre pământești. Schimbarea la Față a fost deci minunea care, prin revelarea slavei Fiului, a dat posibilitatea teologiei să pătrundă în domeniul misterului inefabil și să încerce a-l prinde în formule dogmatice. Sărbătoarea Schimbării la Față este deci prin excelență aceea a îndumnezeirii naturii noastre omenești și a participării trupului nostru trecător la bunurile veșnice, care sunt mai presus de fire.

Praznicul de astăzi ne cheamă pe fiecare dintre noi la o schimbare lăuntrică, la limpezire, la iluminare, la conformarea vieții noastre la voia cea sfântă a lui Dumnezeu. Schimbarea la Față a Mântuitorului începe pe când El se ruga. Iar schimbarea noastră lăuntrică trebuie să înceapă tot cu rugăciunea, cu ajutorul harului dumnezeiesc, pentru că singuri, numai cu propriile noastre puteri, nu ne putem schimba. De aceea, să nu încetăm a ne ruga lui Dumnezeu, Maicii Domnului și tuturor Puterilor cerești să ne lumineze mintea, inima și viața cu lumina adevărului. Amin! ❖

Diacon Cristian Filuță

Sfântul Mucenic Victor este prăznuit pe 8 mai iar Sfinții Mucenici Nabor și Felix pe 11 iunie. Părțile din moaștele acestora au fost primite de biserica noastră din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano.

Sfântul Ambrozie studind în mod temeinic istoria orașului Milano, a scos din întineric și uitare o serie de personaje ilustre, în măsură să dea strălucire diecezei în fruntea căreia a ajuns într-un mod atât de neașteptat. Și, ca un adevărat păstor lumina credința poporului cu descoperirile pe care le făcea cu toate mijloacele de răspândire de care dispunea atunci, îndeosebi sărbători populare, imnuri sacre și monumente. Una dintre marile descoperiri ale Sfântului Ambrozie este și Sfântul Victor, despre care a vorbit pe larg în „Explanatio evanghelii secundam Lucam” și în imnul „Victor, Nabor, Felix pii”. Un alt izvor istoric pentru viața și, mai ales, pentru martiriul Sfântului Victor sunt „Acta martirii” – „Actele martiriului” – apărute abia în secolul al VIII-lea.

Victor, Nabor și Felix erau trei soldați romani, de loc din Mauritania, dar aflați cu legiunea lor la Milano. Asemenea altor tovarăși ai lor de arme și de credință, au fost constrânși să aleagă între împărat și Dumnezeu; alegerea lor a fost clară și hotărâtă. Drept urmare, Victor a fost arestat și supus unui regim sever de închisoare. Pentru a-i înmuia curajul, este lăsat șase zile fără mâncare și fără apă, apoi adus în hipodrom (aproape de actuala Poartă Ticinese); deși interogatoriul este condus de însuși împăratul

Maximilian Ercule și de consilierul Anulin, Victor rămâne neclintit în hotărârea de a nu sacrifica zeilor, chiar după ce i s-a aplicat o cruntă biciuire. Readus în temniță, în locul unde astăzi se află Poarta Romană, Sfântul Victor este supus unor chinuri îngrozitoare; între altele, i se toarnă plumb topit în rănilor deschise prin biciuire, dar tăria ostașului african nu a putut fi înfrântă. Într-o zi, profitând de neatenția paznicilor, a reușit să evadeze și s-a refugiat într-un grajd, aflat lângă teatrul de pe locul unde actualmente este poarta Vercelina. Aici avea să ia sfârșit îndelungatul său pelerinaj; este descoperit de către paznicii săi, târât în păduricea de ulmi din apropiere și decapitat. Trupul său a rămas neînmormântat timp de o săptămână; Sfântul episcop Maternus îl descoperă însă intact, vegheat cu credință de două fiare sălbatice.

Pentru a-i cinsti memoria, i s-a ridicat un mormânt solemn, alături de care Sfântul Ambrozie a voit să fie înmormântat și fratele

său, Satir. Sfântul Victor este unul dintre sfinții cei mai iubiți de către cetățenii orașului Milano, care i-au înălțat și i-au dedicat numeroase biserici și monumente; între acestea, se află și un edificiu de tristă celebritate, închisoarea „Sfântul Victor”. El este, de fapt, declarat patron al celor închiși și al celor exilați.

Folosite și de vechii romani, numele care-și trag originea din cuvântul vinco, vincere, vici, victum = a învinge, a întrece, a depăși, a reuși, au fost preluate de către creștini, deoarece ele amintesc de Cristos biruitor al morții, de credință, prin care omul biruiește întinericul și răutatea. Victor, Victorin, Victoria, Victorița, Victorina. Martirologiul Roman amintește peste 60 de sfinți și sfinte cu aceste nume; ei poartă peste veacuri ecoul cuvintelor lui Hristos: „Aveți încredere, Eu am biruit lumea”.

Moaștele Sfinților Nabor și Felix au fost zidite într-un altar al Bisericii Ambroziane din Milano. ❖ *(Informații – Eliana Petria)*

File de calendar

Constantin Galeriu a fost unul dintre cei mai importanți duhovnici ai Ortodoxiei române, preot și profesor de teologie

Născut: 23 Noiembrie 1918

Locul nașterii: Răcățau, Bacău

Întemnițat timp de: 1 an; la: Ploiești, Peninsula (Valea Neagră), Văcărești

Data adormirii: 10 August 2003

Locul înmormântării: Biserica Sf. Silvestru, București

„În vara anului 1952 mă aflam deținut în colonia de muncă forțată Capul Midia de pe linia faimosului Canal Dunărea - Marea Neagră. Mă adusesese în această jalnică viețuire perseverența mea de combatere deschisă a comunismului ateu în satul de baștină, dar și în Liceul „B. P. Hașdeu” din Buzău și în Facultatea de Teologie din București.

Ca un adaos diabolic la exterminarea stalinistă prin muncă forțată și înde-

lungată, prin înfometare, prin neașteptate corvezi în zi și în noapte, se mai practica și schimbul între coloniile de muncă și controalele inopinate ale bagajelor deținuților.

Uneori numărătoarea de seară „se greșea”. Această situație impunea statul în picioare, pe mai multe rânduri, timp de câteva ore. Și acestea se executau seara, la revenirea de pe șantier, cu oboseala, ploaia și foamea din timpul zilei.

La detașamentele de muncă de la Capul Midia am fost aduși și noi, cei de la Castellu, să formăm o unitate de deținuți cu cei de la Peninsula. Cei din urmă povesteau că printre ei se află „un popă” - expresia este a naratorului -, care are un comportament aparte de al celorlalți deținuți. El nu se ceartă ca și ceilalți, când se ocupă paturile în baraca înghețată de stuf, nu se îngheșuie în primele rânduri, pentru a primi în

gamelă mâncarea din marmita al cărei conținut s-ar putea să nu ajungă la toți deținuții. Dăruia din hainele sau din încălțăminte pe care le avea celor care erau deja în zdrențe. Ceea ce mărea și mai mult prestigiul său în fața fraților de suferință era faptul că el nu se îngheșuia la alegerea vreunei lopeți sau târnăcop. Aceste unelte erau indispensabile pentru excavarea, încărcarea și transportul a cinci vagonete de materiale zilnic. Neîndeplinirea normei zilnice ducea la carceră și la suspendarea bucății de pâine la masa de seară.

Am păstrat în inima mea cele câteva frânturi biografice auzite că preotul de la Peninsula se chema Galeriu și că avea parohie în Ploiești. Bineînțeles că ele erau însoțite de admirație și de sentimente de stimă, pentru virtutea jefelniceiei creștine și pentru demnitatea de sine de care dădea dovadă.” ❖

Prof. Univ. Gheorghe Drăgulin

PELERINAJ ÎN DOBROGEA

Luni, 31 iulie, un grup de enoriași de la parohia Șerban Vodă, însoțiți de părintele Adrian Chiriă, au plecat spre mănăstirile aflate pe teritoriul Dobrogei, adică între Dunăre și Mare.

Pelerinajul a durat 2 zile. Pelerinii au ajuns la Mănăstiri mai puțin vizitate în general: Celic Dere, Cocoș, Saon, Halmiris, Mănăstirea Sf. Maria de la Techirghiol, Mănăstirea Peștera Sfântului Andrei și Dervent.

Au fost așadar două zile frumoase, petrecute ca într-o familie, în care am văzut locurile în care s-a scris în mare parte istoria creștinismului primar. Dobrogea a cunoscut pe primii misionari și mucenici creștini ai României.

Mai bogați sufletește, ne-am întors din pelerinaj cu pace și mângâiere, nădăjduind să-i simțim aproape de noi în încercări pe sfinții de la Niculițel sau Halmiris, pe Sfântul Apostol Andrei sau să fim mereu însoțiți de povețele blândului părinte Arsenie Papacioc, la mormântul căruia ne-am închinat. (Foto – Marian Rusu) ❖

31.07 - 01.08 2017

Vizită la Centrul Sf. Margareta

Marți, 8 august, vom face o vizită la Centrul Sf. Margareta.

Vă așteptăm pe toți cei care vreți să-i ajutați pe micuții noștri prieteni să contribuieți cu ceea ce puteți.

Vă puteți adresa la pangarul bisericii sau îi puteți contacta pe dl. Nicolae Zamfir sau dna Ioana Rusu (tel 072 125 84 71), coordonator Serviciu Social.

Iar marți, 8 august 2017, la ora 18 se pleacă de la biserica Șerban Vodă, încărcăți cu daruri, spre centrul de copii Sfânta Margareta.

Cine dorește să participe, vă rugăm să vă anunțați din timp prezența. ❖

31.07 - 01.08 2017

31.07 - 01.08 2017

31.07 - 01.08 2017

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6-13 AUGUST 2017

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Schimbarea la Față (Dezlegare la pește) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 9 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 11 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 12 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 13 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sf. Liturghie

În fiecare zi de la ora 18 - Paraclisul Maicii Domnului

SFÂNȚA CUVIOASĂ TEODORA DE LA SIHLA

S-a născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea, în satul Vânători - Neamț, din părinți binecredincioși și iubitori de Dumnezeu. Tatăl său, Ștefan Joldea Armașul, avea dregătorie ostășească, fiind paznic al Cetății Neamțului și armaș, adică făuritor de arme. Mama sa se îngrijea de cele pentru casă și de buna creștere, în frică de Dumnezeu, a celor două fiice, Teodora și Marghiolița, ultima plecând de tânără la Domnul.

Fericita Teodora a fost căsătorită de către părinți, împotriva voinței ei, cu un tânăr evlavios din Ismail. Neavând copii, cei doi, dorind să-I urmeze lui Hristos, s-au învoit să îmbrățișeze viața monahală. Fericita Teodora a fost tunsă în monahism la Schitul Vărzărești - Vrancea, iar după doi ani și soțul ei s-a călugărit în Schitul Poiana Mărului, primind numele de Elefterie.

După câțiva ani, năvălind turcii în părțile Buzăului, au dat foc Schitului Vărzărești. Atunci toate surorile din obște s-au retras în munții Vrancei. La fel și Cuvioasa Teodora împreună cu starea ei, schimnăhia Paisia, a cărei ucenică era. Acolo se nevoiau singure, acoperite de mâna lui Dumnezeu, în post și rugăciune, răbdând tot felul de încercări.

După moartea stareței Paisia, fericita Teodora, în urma unei descoperiri dumnezeiești,

Andrei Ciurunga, poetul suferințelor de la Canal

S-a născut în Cahul la 28 octombrie 1920. Tatăl lui, profesor de limba germană, făcea parte dintr-o familie de coloniști germani din sudul Basarabiei. În 1950 este arestat și, după vreun an și jumătate petrecut prin beciurile Securității, este deținut la Canal timp de alți doi ani și jumătate. Viața de nedrepte prigoniri și privațiuni nu i se încheie, și în 1958 este din nou arestat, identificat fiind ca autor al versurilor pe

s-a retras în părțile Neamțului, pentru a se nevoi în pădurile neumblate din jurul schiturilor Sihăstria și Sihla. Cu binecuvântarea ieroschimonahului Varsanufie, egumenul Sihăstriei, fericita Teodora a fost încredințată duhovnicului Pavel, care a dus-o în pustie, în apropierea Schitului Sihla, sfătuind-o să rămână acolo până la moarte, dacă va putea răbda asprimea vieții pustnicești. Un sihastru milostiv i-a oferit chilia sa, care se afla aproape de schit și de peștera care îi poartă numele. Acolo s-a nevoit Cuvioasa cu bărbăție mulți ani, departe de lume. Doar Cuviosul Pavel din Sihăstria, duhovnicul ei, o cerceta din când în când, o mărturisea și o împărtășea cu Sfintele Taine.

Răposând fericitul duhovnic Pavel, Cuvioasa Teodora a rămas cu totul singură, nimeni neștiind locul și aspra ei nevoiță. În timp hainele ei s-au rupt, iar hrana ei era doar măcriș, fructe de pădure și alune. A dobândit Cuvioasa darul rugăciunii de foc și al facerii de minuni.

Năvălind iar turcii, au ajuns și la peștera Sfintei Teodora, iar ea s-a rugat lui Dumnezeu s-o scape din mâinile lor. Prin minune, s-a crăpat stânca din fundul peșterii, izbăvind-o de moarte pe fericita. În această peșteră s-a nevoit Sfânta Teodora în ultimii ani ai vieții sale. Rugându-se neîncetat lui Dumnezeu, fața i se lumina, iar trupul i se ridica de la pământ, asemenea Sfintei Maria Egipteanca. Păsările cerului îi aduceau fărâmituri de pâine de la trapeza schitului Sihăstria, iar apă bea din scobitura unei stânci din apropiere.

Ajungând Sfânta Teodora aproape de sfârșitul vieții și cunoscând că o cheamă Hristos la cereștile locașuri, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu să-i trimită un preot ca s-o împărtășească. Egumenul Sihăstriei a observat că păsările duceau fărâmituri spre Sihla și a trimis doi frați să vadă unde se duc. Ajungând frații noaptea lângă peștera Sfintei Teodora, au văzut-o cum se ruga cu mâinile înălțate spre cer, învăluită în lumină ca de foc. Cuvioasa i-a chemat pe nume și le-a cerut o haină ca să se acopere și i-a îndemnat să-i aducă un duhovnic s-o împărtășească.

Călăuziți de o lumină cerească, frații au mers repede la schit și dimineața au adus la

care, în perioada muncii la Canal, le compune mental și care circulau oral până departe, dincolo de granițele țării.

Condamnat la optsprezece ani de muncă silnică, execută numai 6, în Balta Brăilei și la Gherla, eliberat fiind în 1964.

Revine, în 1968, în lirica românească. După decembrie 1989 publică memorii și poezii din anii prigoanei, cuprinse în mare parte în volumul Memorii optimiste. ❖

peșteră pe ieromonahul Antonie și ierodiaconul Lavrentie, cu Sfintele Taine. După ce Sfânta Teodora și-a făcut cuvenita spovedanie și și-a destăinuit viața, a primit dumnezeieștile Taine și, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate, și-a dat duhul în mâinile Lui. Apoi părinții au îngropat sfântul ei trup în peșteră. În anul 1830, familia domnitorului moldovean Mihail Sturza, care a reînnoit Schitul Sihla, a așezat moaștele ei în raclă de preț și le-a depus în biserica schitului. Iar în anul 1856 familia Sturza a dat Mănăstirii Pecerska din Kiev sfintele ei moaște în schimbul unor veșminte preoțești și arhieriești.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a canonizat-o la 20 iunie 1992, cu zi de prăznuire la 7 august. ❖

Nu-s vinovat față de țara mea

*La ora când cobor, legat în fiare,
să-mi ispășesc osânda cea mai grea,
cu fruntea-n slavă strig din închisoare:
– Nu-s vinovat față de țara mea.*

*Nu-s vinovat că mai păstrez acasă
pe-un raft, întâiul meu abecedar
și că mă-nchin când mă așez la masă,
cuvincios ca preotu-n altar.*

*Nu-s vinovat că i-am iubit lumina
curată cum în suflet mi-a pătruns,
din via dată-n pârg sau din grădina
în care-atâția șerpi i s-au ascuns.*

*Nu-s vinovat că-mi place să se prindă
rotundă ca o țară hora-n prag,
sau c-am primit colindători în tindă,
cum din bunic în tată ne-a fost drag.*

*Nu-s vinovat că toamnele mi-s pline
cu tot belșugul, de la vin la grâu,
și c-am chemat la praznic pe oricine,
cât m-am știut cu cheile la brâu.*

*Dac-am strigat că haitele ne fură
adâncul, codrii, cerul stea cu stea
și sfânta noastră pâine de la gură –
nu-s vinovat față de țara mea.*

*Nu-s vinovat c-am îndârjit șacalii
când am răcnit cu sufletul durut
că nu dau un Ceahlău pe toți Uralii
și că urăsc hotarul de la Prut.*

*Pământul meu, cum spune și-n izvoade,
l-a scris pe harta lumii Dumnezeu,
și câți prin veacuri au venit să-l prade
îl simt și-acum pe piept cât e de greu.*

*De-aceea când cobor legat în fiare,
împovărat de vina cea mai grea,
cu fruntea-n slavă gem din închisoare:
– Nu-s vinovat față de țara mea.*

Andrei Ciurunga